

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Marie Trnkové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jířka ve věci

žalobce: **Autocentrum RK cb s.r.o.**, IČO 26089564
se sídlem U Jeslí 494/1, 370 01 České Budějovice
zastoupeného Mgr. Ondřejem Trnkou, LL.M., advokátem
se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice

proti
žalovaným: **Krajský úřad - Jihočeský kraj**
se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2021 č. j. KUJCK 33753/2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 19. 5. 2021 se domáhá žalobce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2021 č. j. KUJCK 33753/2021, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Třeboň ze dne 16. 10. 2019 č. j. METR 14477/2019 zem201-571FIVVa, kterým byl žalobci stanoven finanční odvod za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (dále též „ZPF“) ve výši 426 075 Kč. Prvostupňový správní orgán tak učinil ve smyslu „Souhlasu s trvalým odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro zřízení Hospodářského parku v Českých Velenicích“ (dále jen „souhlas MŽP“), který byl vydán podle § 9 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského původního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“) Ministerstvem životního prostředí dne 28. 12. 1993 pod č. j. OOLP/1856/93, v souladu s § 11 odst. 1, 2 zákona o ochraně ZPF a v návaznosti na veřejnoprávní smlouvu sp. zn. Výst. 0579/18/Ku, č. j. 0586/18/SO, o umístění, provedení a užívání stavby „Novostavby haly V – sklad hutního materiálu“ (dále jen „veřejnoprávní smlouva“) uzavřené mezi žalobcem a Městským úřadem České Velenice dne 21. 02. 2018, která nabyla účinnosti dne 23. 02. 2018.
2. Žalobce v podané žalobě namítá, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou nezákonná, a to zejména proto, že obě spočívají na nesprávném hmotněprávním posouzení věci. Rozhodnutí žalovaného je dle žalobce navíc nezákonné pro zásadní vadu odvolacího řízení. Obě tato rozhodnutí spočívají též na částečně nesprávně, resp. nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.
3. Žalobce v první řadě namítá neexistenci odvodové povinnosti. Toto stanovisko prezentoval již ve správním řízení, kdy s odkazem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu navrhoval zastavení řízení. Z judikatury NSS je zřejmé, že nelze vyměřit odvod za odnětí ze ZPF komukoli jinému než osobě, která požádala o souhlas s odnětím půdy ze ZPF. Odvodová povinnost nepřechází na adresáta stavebního povolení. V projednávané věci byl příslušný souhlas MŽP vydán roku 1993 na žádost společnosti Hospodářské parky s.r.o., která zanikla výmazem z obchodního rejstříku dne 16. 10. 2010. Veřejnoprávní smlouva byla uzavřena a nabyla účinnosti v roce 2018, správní orgány opírají svá rozhodnutí v projednávané věci o § 11 zákona o ochraně ZPF ve znění účinném od 1. 4. 2015. Podle žalobce povinnost, která stíhala již zaniklou osobu odlišnou od žalobce, nemohla roku 2018 „obživnout“ (zákaz retroaktivity) a přejít na žalobce, jemuž svědčila veřejnoprávní smlouva, a to ani s přihlédnutím k novele zákona o ochraně ZPF (změna zákona č. 41/2015 Sb., o ochraně ZPF, neboť v době, kdy společnost Hospodářské parky s.r.o. zanikla, právní úprava právní nástupnictví žadatele o udělení souhlasu k odnětí půdy ze ZPF neřešila. Tato veřejnoprávní povinnost byla vázána jen na zaniklý subjekt, tedy na zaniklou společnost Hospodářské parky, které byl příslušný souhlas vydán. Odvodová povinnost proto nemohla přejít na žalobce jsoucího stranou veřejnoprávní smlouvy. K tomu žalobce odkazuje na obdobný právní případ, kdy žalovaný v jiné žalobcově právní věci konstatoval, že povinným z odvodu je adresát souhlasu s odnětím půdy ze ZPF (rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2019, č. j. KUJCK 94247/2019). Zmíněná věc se sice týkala případu, kdy na rozdíl od předmětné veřejnoprávní smlouvy, bylo stavební povolení vydáno ještě před účinností novely, tato skutečnost ničeho nemění na tom, že zaniklá povinnost nemůže po přijetí novely znovu obživnout. Dle žalobce mělo být správní řízení s odkazem na § 66 správního řádu zastaveno, neboť žalobce není povinnou osobou.
4. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že žalobci vznikla povinnost odvodu do ZPF, žalobce zpochybňuje stanovenou výši odvodové povinnosti. Žalobce nemohl v této věci argumentovat v průběhu správního řízení, neboť nebyl žalovaným přes výslovnou žádost vyzván k doplnění blanketního odvolání, jak nařiká níže. Žalobce namítá, že správné vyčíslení výše odvodu do ZPF je odpovědností správního orgánu. Požadavky prvostupňového správního orgánu v otázce uplatnění ekologické váhy vlivu dle žalobce nekorespondují s obecně závaznými právními předpisy a kladou na žalobce neopodstatněné nároky. Dle žalobce nepřipadá v úvahu,

aby neuplatnění ekologické váhy vlivu zakládalo tzv. nedovolenou veřejnou podporu. Není možné, aby na žalobce byly kladeny jakékoli nároky směřující k prokazování dalších okolností prokazujících dovolenost takové podpory. Žalobce požaduje, aby byl ve věci správně vyložen a aplikován pojem „veřejná podpora“ definovaný v čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU. Žalobce se domnívá, že podpora v řádu nízkých statisíců Kč, o které se v projednávané věci teoreticky jedná, není vůbec způsobilá ovlivnit obchod mezi členskými státy. Znak nedovolené veřejné podpory tak nejsou kumulativně naplněny. V této souvislosti žalobce zmiňuje tzv. podporu de minimis, kterou se rozumí opatření, jehož výše ve vztahu k jednomu subjektu nepřesáhne v tříletém období 200 000 EUR. Takovou podporu nelze považovat za veřejnou podporu ve smyslu čl. 107 Smlouvy o fungování EU. Podpora nepřesahující tento limit zpravidla neovlivní obchod mezi členskými státy, pročez není třeba její slučitelnost s vnitřním trhem zkoumat. Pokud by se tvrzené zvýhodnění žalobce spočívající v neuplatnění ekologické váhy vlivu mělo uplatnit, uvedené hranice by ani zdaleka nedosahovalo. Správní orgány obou stupňů měly namísto aplikace metodického pokynu MŽP aplikovat přímo účinný právní předpis práva EU. Pokud by tomu tak bylo, nemohly by na žalobce klást shora uvedené požadavky. Žalobce byl v důsledku níže namítaného procesního postupu správního orgánu zbaven možnosti této argumentace v odvolacím řízení. Žalovaný se otázkou zákonnosti, resp. správnosti stanovení výše odvodu a souvisejícím postupem prvostupňového správního orgánu vůbec nezabýval.

5. Žalobce nesouhlasí se žalovaným, že hala pro skladování věcně nesouvisí se záměrem investiční akce ve výrobě. V souvislosti s tím poukázal na nejednoznačný závěr sdělení Městského úřadu České Velenice, stavebního odboru ze dne 22. 2. 2021 ohledně prokázání souvislosti předmětné stavby s výrobou. Žalobce předložil čestné prohlášení vlastníka společnosti Haly České Velenice s.r.o. a nájemní smlouvu se společností Kinshofer cz s.r.o. za účelem prokázání tvrzení o souvislosti předmětné stavby s výrobou. Navrhoval, aby bylo provedeno místní šetření, vyžádáno stanovisko či čestné prohlášení nájemce. Tyto důkazy však žalovaným provedeny nebyly, proto tento postup považuje za nesprávný. Podle žalobce užívání předmětné haly odpovídá definici podle Metodického pokynu, kdy je rozhodné užívání haly v době předepsání odvodu. Správní orgány nerespektovaly zásady legitimního očekávání, jestliže u jiných staveb v areálu průmyslového parku byl důsledek řízení o určení výše odvodu odlišný od předmětného případu. Žalovaný nesprávně nepřihlédl k uvedeným skutečnostem a k označeným důkazům jím navržených, a proto neúplně zjistil skutkový stav. Proto je žalobcem navrhováno zrušení rozhodnutí a navrácení věci k novému projednání.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, odkázal přitom na odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů. Žalobce byl jako osoba povinná k odvodu určen dle § 11 odst. 1 zákona o ochraně ZPF ve znění účinném od 1. 4. 2015; závěry judikatury NSS odkázané žalobcem nelze na projednávanou věc aplikovat právě z důvodu změny tohoto zákona. Způsob výpočtu odvodů je stanoven v Příloze zákona o ochraně ZPF (dále jen „příloha“). Žalobce byl po zahájení správního řízení informován o povinnosti předložit aktuální výpočet odvodů za odnětí půdy ze ZPF, jak to vyžadoval vydaný souhlas MŽP, resp. veřejnoprávní smlouva. Po výzvě správního orgánu žalobce sám doplnil výpočet odvodů s uplatněním ekologické váhy vlivu s tím, že se nepovažuje za osobu povinnou k platbě odvodů. Jelikož nebylo požádáno o poskytnutí veřejné podpory předpokládanou formou, nemohlo být zohledněno ustanovení 2 části D přílohy zákona o ochraně ZPF.
7. Žalobce se nepovažuje za osobu povinnou k platbě odvodů. O veřejnou podporu se jedná z toho důvodu, že je ve výše uvedeném ustanovení zákona o zemědělském půdním fondu definován určitý okruh subjektů, u nichž je předpokládáno neuplatnění ekologické váhy vlivu. Tím mohou být tyto subjekty zvýhodněny (veřejnou podporou poskytnutou formou snížení výše odvodů za odnětí půdy ze ZPF). V průběhu řízení byla žalobci poskytnuta dostatečná doba k předložení

důkazů, při jejich hodnocení žalovaný byl vázán ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ZPF a musel předložené důkazy posuzovat podle právního stavu ke dni vydání prvního povolovacího aktu věci. Žalobu proto považuje za neopodstatněnou a navrhuje její zamítnutí.

8. Žalobce v replice setrval na podané žalobě, zejména poukázal na článek 6 bod 6.6 věty poslední Metodického pokynu, ve kterém je zjevné, že věcná souvislost investiční akce ve výrobě nemá být interpretována jako souvislost časová, ale výlučně věcná, tedy, že snížený odvod může být uplatněn i u skladovací haly potřebné pro výrobu realizovanou již v realizované stavbě pro výrobu. Přičemž žalobce tvrdil a prokázal, že se jedná o stavbu věcně nesouvisející se záměrem investiční akce ve výrobě. Pro aplikaci sníženého odvodu je i dle Metodického pokynu dostačující, aby skladovací hala souvisela se stavbou ve smyslu bodu 5.2 Metodického pokynu, tj. stavbou, která vznikla v rámci investiční akce ve výrobě, tedy samostatně stojící stavba určená pro průmyslovou řemeslnou nebo jinou výrobu.

III. Právní hodnocení krajského soudu

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že nejde vyměřit odvod za odnětí ze zemědělského půdního fondu jiné osobě, než která žádala o souhlas s odnětím půdy ze ZPF, tuto odvodovou povinnost nelze převést na adresáta stavebního povolení.
11. V souvislosti s touto námitkou je nutno poukázat, že byl dne 28. 9. 1993 Ministerstvo životního prostředí vydán souhlas s odnětím půdy ze ZPF č. j. OOLP/1856/93, který byl vydán na žádost společnosti Hospodářské parky s.r.o., která byla ke dni 16. 10. 2010 vymazána z obchodního rejstříku. Žalobce uzavřel s Městským úřadem České Velenice veřejnoprávní smlouvu č. j. 0586/18/SO sp. zn. Výst. 0579/18/KÚ dne 21. 2. 2018 o umístění, provedení a užívání stavby „Novostavby Haly V“ – sklad hutního materiálu, která nabyla účinnosti dne 23. 2. 2018.
12. Řízení o stanovení odvodu za vynětí půdy ze zemědělského půdního fondu je samostatným řízením zahajovaný z úřední povinnosti a řídí se úpravou platnou a účinnou k okamžiku zahájení řízení.
13. Městský úřad Třeboň odbor životního prostředí oznámil dopisem ze dne 28. 8. 2019 zahájení správního řízení z moci úřední o vydání rozhodnutí ve věci uložení finančních odvodů za odnětí zemědělské podle půdy podle § 11 zákona o zemědělském půdním fondu. Důvodem pro předepsání odvodů byla stavba „Novostavba Haly V – hutního materiálu na pozemcích parcel. č. XA (odňato 2300 m²) a parcel. č. XA (odňato 949 m²) v k. ú. České Velenice ze zemědělského půdního fondu.
14. Správní řízení bylo zahájeno, Ministerstvo životního prostředí vydalo souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro zřízení Hospodářského parku v Českých Velenicích dne 28. 12. 1993 a následně byla uzavřena veřejnoprávní smlouva o umístění, provedení a užívání shora uvedené stavby, kterou uzavřel žalobce s Městským úřadem České Velenice, když tato veřejnoprávní smlouva nabyla účinnosti dne 23. 2. 2018.
15. Za rozhodný okamžik pro předpis výše odvodů za odnětí zemědělského půdního fondu je ve smyslu ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ZPF datum nabytí účinnosti veřejnoprávní smlouvy, (23. 12. 2018), přičemž stavba je v době vydání oznámení o zahájení řízení již dokončena.
16. Soud si je vědom judikorních závěrů, podle nichž je prakticky vyloučeno vyměřit odvod za odnětí ze ZPF komukoli jinému než osobě, která žádala o souhlas s odnětím půdy ze ZPF, který je ovšem nepoužitelný pro předmětnou věc, neboť dle § 11 zákona o ZPF, ve znění účinném od 1. 4. 2015 se odvod za odnětí ZPF vyměřuje již po zahájení realizace záměru a povinnou osobou je ten komu svědčí oprávnění k danému záměru.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

17. Ze zákona o ochraně zemědělského půdního fondu vyplývá, že při odvodu za odnětí půdy ze ZPF se rozhoduje podle § 11 odst. 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu v návaznosti na pravomocné rozhodnutí vydané podle stavebního zákona. Z toho vyplývá, že orgán ochrany ZPF může přistoupit k vyměření odvodu, jestliže je vydáno rozhodnutí, na které již nemá navazovat rozhodnutí další. Pro posouzení toho, které rozhodnutí tyto podmínky splňuje, musí pak správní orgán posoudit povahu stavebního záměru i možné procesní varianty postupu podle stavebního zákona. Souhlas k odnětí je závaznou součástí rozhodnutí vydaných podle zvláštních předpisů (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 Ans 6/2011 – 60).
18. V daném případě byla uzavřena veřejnoprávní smlouva, ve které se žalobce mimo jiné zavázal pro dodržení podmínek, kdy žalobce byl informován o tom, že mu bude za trvalé odnětí ZPF pro výše uvedenou stavbu po oznámení realizace záměru předepsán finanční odvod za trvalé odnětí půdy ze ZPF podle zásad uvedených v předložených výpočtech odvodů, kdy v souvislosti s tím bylo ve smlouvě odkázáno na souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy ze ZPF ze zřízení Hospodářského parku ze dne 28. 10. 1993. Z uvedeného pak vyplývá, že žalobce mohl očekávat, že správní orgány stanoví odvod za odnětí předmětné půdy ze ZPF, tedy že bude muset odvod uhradit, když o jeho existenci dobře věděl, na základě uvedené veřejnoprávní smlouvy, kterou podepsal. Rovněž tak byl srozuměn s tím, že odvod bude vyměřen s odkazem na souhlas Ministerstva životního prostředí z roku 1993.
19. Zcela nedůvodná je proto námitka žalobce proti souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, neboť žalobce nepodal žádost o odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Soud v daném případě považuje za určující, že žalobou je napadeno rozhodnutí o odvodu za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Předmětem správního řízení je tedy hodnocení, v jaké výši má být odvod vyměřen.
20. Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu je k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, který je nezbytný k vydání rozhodnutí podle zvláštních předpisů, jimiž jsou předpisy stavební.
21. Souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu v daném případě sloužil jako závazné stanovisko podle § 149 správního řádu ve vztahu k veřejnoprávní smlouvě, která byla mezi žalobcem a Městským úřadem České Velenice uzavřena. K tomu, aby mohla být uvedena smlouva uzavřená, byl nezbytný souhlas s odnětím půdy zemědělského půdního fondu, a jak je patrné z uvedené veřejnoprávní smlouvy souhlas odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu se stal podkladem této smlouvy, a je jeho závaznou součástí (viz bod 12 a,b veřejnoprávní smlouvy, sp. zn. Výst. 0579/18/KÚ ze dne 22. 2. 2018) se kterou žalobce se seznámil a vlastnoručně podepsal, že smlouvě porozuměl a s obsahem smlouvy vyjádřil souhlas.
22. Souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, který nyní žalobce zpochybňuje, byl tedy využit pro účely veřejnoprávní smlouvy, přičemž bez uvedeného souhlasu nemohla být předmětná veřejnoprávní smlouva uzavřena. Rovněž vyplývá z obsahu této smlouvy, že nemohl žalobce dopad souhlasu s odnětím přehlédnout, jestliže podmínky stanovené v souhlasu byly převzaty do bodu 12 citované veřejnoprávní smlouvy. Jestliže by tedy žalobce měl námitky do podmínek převzatých ze souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, mohl uplatnit postup dle § 149 odst. 4 správního řádu, který reguluje situaci, kdy odvolání by směřovalo proti obsahu závazného stanoviska.
23. Soud proto shrnuje, že souhlas s vynětím z ZPF byl užit pro uzavření veřejnoprávní smlouvy jako závazné stanovisko, přičemž podmínky ze souhlasu byly rovněž převzaty do uvedené smlouvy a při znalosti podmínek souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, se žalobce rozhodl předmětnou stavbu zrealizovat, když v současné době je stavba již dokončena.

24. Za popsaného stavu pak zcela postrádá relevanci námitka žalobce, že mu nelze vyměřit odvod za vynětí ze ZPF, neboť o souhlas s odnětím půdy ze ZPF nežádal, proto tuto odvodovou povinnost nelze převést na adresáta stavebního povolení. Žalobce totiž svou námitkou zpochybnil zákonnost o samotné existence o souhlasu s odnětím půdy ze ZPF, ovšem tak učinil až v návaznosti na řízení o odvodu za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu v době, kdy takový souhlas byl již využit pro účely uzavření veřejnoprávní smlouvy a kdy je stavba již dokončena. Uvedenou námitku proti souhlasu mohl žalobce dle soudu uplatnit při uzavírání veřejnoprávní smlouvy. Právě s ohledem na určující skutečnost, že námitka napadá zákonnost samotné existence souhlasu, který byl využit v řízení dle stavebního zákona, soud má za to, že tato žalobcova námitka nemá místo při přezkumu výsledku řízení o vyměření odvodu. Proto soud shledal uvedenou námitku za zcela nedůvodnou.
25. Soud neshledal důvodnou ani námitku ohledně výše odvodové povinnosti. V daném případě je pro posouzení věci podstatné ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, dle něhož při rozhodování o odvodech orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů, popřípadě rozhodnutí o souhlasu (§ 21 zákona). Uvedené ustanovení stanovuje, podle jakého právního stavu se má postupovat při rozhodování o odvodech za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Důvodová zpráva k zákonu č. 41/2015 Sb. uvádí, že účelem zakotvení tohoto pravidla bylo odstranit „nejasnosti“, které vznikají v důsledku skutečnosti, že od vydání souhlasu podle § 9 zákona do realizace záměru může uběhnout značný čas. V tom mezidobí se často stává, že situace s právními dopady se změní. Proto stav rozhodný, ze kterého se má vycházet, se musí jasně stanovit“. Jedná se tedy proto o vyřešení situace, kdy v rozmezí mezi vydáním souhlasu s odnětím půdy ze ZPF a realizací záměru, na kterou je vázáno následné rozhodování o odvodu, dojde ke změně právního stavu. Proto dle zákona o ochraně zemědělského půdního fondu při rozhodování o odvodech podle § 11 odst. 2 zákona orgán ochrany zemědělského půdního fondu se vychází z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného podle zvláštních právních předpisů.
26. Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu ve znění účinném od 1. 4. 2015 je potřeba vykládat tak, že pokud bylo vydáno rozhodnutí dle zvláštních právních předpisů (podle stavebního zákona z roku 2006), mají správní orgány při stanovení výše odvodu postupovat dle právního stavu ke dni právní moci tohoto rozhodnutí.
27. V daném případě je tedy podstatná následující skutková okolnost, zda byl vydán souhlas s trvalým odnětím pozemků ze zemědělského půdního fondu (rok 1993) a kdy tento souhlas se stal součástí veřejnoprávní smlouvy, která byla uzavřena dne 22. 2. 2018 mezi žalobcem a Městským úřadem České Velenice.
28. Soud poznamenává, že zákon o ochraně zemědělského půdního fondu rozlišuje vydání souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu dle § 9 zákona, ve kterém je orientačně stanovena výše odvodu a vydání rozhodnutí o povinnosti platit odvod v konkrétní výši dle § 11 tohoto zákona, které navazuje na realizaci předmětného záměru.
29. Souhlas s odnětím půdy ze ZPF je, pokud na něj navazuje rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu (viz § 21 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu) závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro rozhodnutí správního orgánu.
30. Souhlas dle § 9 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu ve formě závazného stanoviska podává informaci, zda odnětí půdy podléhá odvodu a v jaké výši by byl odvod dle aktuální úpravy vyměřen. Výše odvodu je následně vyčíslena v samostatném rozhodnutí o odvodu dle § 11 tohoto zákona, a to v souvislosti s úpravou konkrétní výměry odnímaného pozemku. Za právní stav dle § 11 zákona nemůže být považován obsah souhlasu s odnětím půdy dle § 9 zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

31. V daném případě správní orgán prvního stupně zahájil řízení ve věci placení odvodu za trvalé odnětí ze ZPF. Dle § 11 odst. 3 zákona o ZPF při rozhodování o odvodech orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů, popřípadě rozhodnutí o souhlasu (§ 21 zákona). S ohledem na citované znění ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF správně správní orgány při výpočtu výše odvodu vyšly z právního stavu ke dni uzavření veřejnoprávní smlouvy a správně aplikovaly právní úpravu účinnou ke dni uzavření této veřejnoprávní smlouvy. Takovému postupu správních orgánů nelze nic vytknout. Správní orgán rovněž správně vycházel při výpočtu výše odvodu podle sazebníku zákona o ochraně zemědělského půdního fondu účinného v době uzavření veřejnoprávní smlouvy.
32. Pro posouzení daného případu je podstatný výklad § 11 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, ve kterém je stanoveno, podle jakého právního stavu se má postupovat při rozhodování o odvodech za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu.
33. Ustanovení § 11 odst. 3 zákona ve znění účinném od 1. 4. 2015 je potřeba vykládat tak, že pokud bylo ve věci vydáno rozhodnutí dle zvláštních právních předpisů, mají správní orgány při stanovení výše odvodu postupovat dle právního stavu ke dni právní moci tohoto rozhodnutí. V daném případě se konkrétně jedná o veřejnoprávní smlouvu na umístění, provedení a užívání stavby – novostavby haly V – skladu hutního materiálu, která byla uzavřena dne 22. 3. 2018.
34. Soud proto přisvědčil argumentaci žalovaného, že při zjišťování podmínek předepsání odvodu vycházel z citované veřejnoprávní smlouvy, když tento jeho postup byl zcela namístě vzhledem k citovanému zákonnému ustanovení. Z citované veřejnoprávní smlouvy je patrné, že se jedná o stavbu haly – skladu hutního materiálu, proto správně žalovaný považoval předmětnou stavbu za objekt ke skladování bez věcné souvislosti s investiční akcí ve výrobě. V daném případě předložil žalobce výpočet odvodů ve výši 42.680 Kč bez zohlednění ekologické váhy vlivu, přičemž správní orgán odvod vyměřil ve výši 426.075 Kč se zohledněním ekologické váhy vlivu.
35. V souvislosti s tím je nutno poukázat na Metodický pokyn, odboru obecné ochrany přírody a krajiny, odboru legislativního a odboru finančních a dobrovolných nástrojů MŽP k aplikaci ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) bod 2 a ustanovení bodu 2 části d) přílohy zákona č. 334/1992 Sb. o ochraně zemědělského půdního fondu ve znění zákona č. 41/2015 a zákona č. 184/2016 Sb.
36. Uvedený metodický pokyn MŽP definuje jednotlivé pojmy a uvádí, že bod 2. části D zákona o ZPF (neuplatnění ekologické váhy vlivu) lze aplikovat za splnění vyjmenovaných podmínek (viz článek 6 Metodického pokynu MŽP).
37. Z bodu 6.3 metodického pokynu MŽP vyplývá, že aplikace ustanovení bodu 2 části D přílohy zákona o ZPF zakládá veřejnou podporu. V bodu 6.5 metodického pokynu MŽP je orgánu ochrany ZPF uloženo prověřit, zda jsou u žadatele dány podmínky pro poskytnutí veřejné podpory. Způsob prověřování těchto podmínek je pro ustanovení § 11 zákona o ZPF uveden v článku 10 metodického pokynu MŽP a postup pro uvedenou věc je popsán v bodu 10. 2. metodického pokynu MŽP, ve kterém je stanoveno, jaké podklady má správní orgán požadovat pro možnost uplatnění bodu 2 části d) přílohy zákona o ZPF při výpočtu odvodů.
38. Z bodu 2 části D přílohy zákona o ZPF se při stanovení odvodů „zjistí, bude-li odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu negativně ovlivněn některý z faktorů životního prostředí, vyjmenovaný v části b) a v návaznosti na to určí odpovídající ekologickou váhu tohoto ovlivnění. V případech, že bude ovlivněno více faktorů životního prostředí, uplatní se nejvyšší určená ekologická váha vlivu. Ekologická váha vlivu se nepoužije při výpočtu odvodů za zemědělskou půdu odňatou ze zemědělského půdního fondu na plochách a) výroby a skladování určených k tomuto účelu zásadami územního rozvoje nebo vydaným územním plánem, které byly schválené do 31. 12. 2014 a k tomuto dni platné“.
39. V daném případě správní orgán prověřoval, zda při výpočtu odvodů nebyla uplatněna ekologická váha vlivu a zda poskytnutím této výhody nedojde k poskytnutí nedovolené veřejné podpory, Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

tedy prověřoval, zda nedochází k nedovolené veřejné podpoře, nebo se jedná například o podporu de minimis, tedy dovolenou. Správně proto požadoval po žalobci předložit podklady, zda je upuštění od uplatnění ekologické váhy vlivu a tím snížení výše odvodu možné ve vztahu k otázce veřejné podpory, respektive tyto podklady slouží pro rozhodnutí o přiznání této formy veřejné podpory a o jejím souladu s právem Evropské unie.

40. Správně dospěl žalovaný i k závěru, že předmětná stavba věcně nesouvisí se záměrem investiční akce ve výrobě, tedy že se jedná o stavbu, pro kterou by měl být podle bodu 2 části d) přílohy zákona o ZPF předepsán odvod s uplatněním ekologické váhy vlivu. Rovněž žalovaný správně vycházel z veřejnoprávní smlouvy, ze které však nevyplývá, že by stavba skladu hutního materiálu souvisela s investiční akcí ve výrobě, jestliže se jedná o sklad. Rovněž ze zprávy stavebního úřadu Městského úřadu České Velenice vyplývá, že byl dne 6. 4. 2020 vydán kolaudační souhlas na novostavbu haly V skladu hutního materiálu s tím, že stavba byla povolena jako sklad hutního materiálu bez specifikace, tedy pro veškerý ocelový sortiment nejružnějšího provedení, tvaru a velikosti. Z uvedeného je zřejmé, že předmětná stavba věcně nesouvisí se záměrem investiční akce ve výrobě.
41. Žalobce má za to, že užívání předmětné haly odpovídá definici podle Metodického pokynu MŽP o skladování hmot a materiálu potřebných pro výrobu realizovanou ve výrobní stavbě a pro skladování produkce realizované v této stavbě do doby první distribuce s tím, že je rozhodné užívání haly v době předepsání odvodu, nikoliv její plánované určení podle veřejnoprávní smlouvy. Soud tento názor žalobce nepovažuje za správný, a to s odkazem na § 11 odst. 3 zákona o ZPF, dle něhož se při rozhodování o odvodech vychází z právního stavu ke dni nabytí právní účinnosti prvního povolovacího aktu vydaného podle zvláštních předpisů, v daném případě tedy z veřejnoprávní smlouvy, která nabyla účinnosti dne 23. 2. 2018. Soud proto shodně se žalovaným považoval za bezpředmětné provádět místní šetření o provozu předmětné haly a rovněž provádět důkaz čestným prohlášením vlastníka a nájemní smlouvou, neboť tyto důkazy jsou zcela irelevantní, jestliže se vychází z právního stavu ke dni nabytí právní účinnosti prvního povolovacího aktu. Je tedy zcela nerozhodné, zda a jak je v současné době hala využívána. Navíc podklady předložené žalobcem jsou jejich subjekty v těchto smlouvách odlišné od osoby povinné k odvodům. Správně proto žalovaný neshledal důvody pro nepoužití ekologické váhy vlivu podle části D bodu 2 přílohy zákona o ZPF, neboť předmětná stavba je sice stavbou na plochách výroby a skladování určených územním plánem do 31. 12. 2014, nicméně jde o stavbu věcně nesouvisející se záměrem investiční akce ve výrobě.
42. Nedůvodná je i námitka žalobce, že nebyl aplikován předpis práva Evropské unie článek 107, neboť snížení výše odvodů bylo považováno za veřejnou podporu ve smyslu uvedeného ustanovení, kdy pro prokázání přípustnosti této veřejné podpory si správní orgán pro stanovení výše odvodu vyžádal podklady podle metodického pokynu MŽP.
43. Nedůvodně namítá žalobce, že nebyl vyzván k doplnění odvolání, neboť žalovaný vyzval žalobce výzvou ze dne 12. 10. 2020 k doplnění odvolání, která mu byla doručena dne 16. 10. 2020 a žalobce odvolání ve lhůtě doplnil. Žalobce v doplnění odvolání opětovně požadoval, aby byl případně vyzván k doplnění odvolání v případě, že bude považován za osobu povinnou. Tato jeho žádost je zcela irelevantní, jestliže byl již k doplnění odvolání vyzván a měl dostatečně dlouhou dobu odvolání zdůvodnit.

IV. Závěr, náklady řízení

44. Rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, bylo shledáno souladným se zákonem, žalovaný přezkoumatelným způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

vypořádal veškeré důvody, vedoucí k závěru o povinnosti žalobce uhradit odvod za odnětí půdy ze ZPF v souzené věci a soud se s těmito závěry ztotožňuje. Soud tedy neshledal v postupu správních orgánů nesprávnost ani nezákonnost. Z tohoto důvodu žalobu podle s. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

45. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 17. ledna 2022

Mgr. Helena Nutilová v. r.